

PÉCSI FIGYELŐ.

Előfizetési díj:
 Postán vagy Pécsen házhoz küldve:
 egész évre 5 ft., félre 2 ft. 50 kr.
 negyed évre 1 ft. 25 kr.
Egyes szám 10 kr.
 Megjelenik minden szombat.
 Egyes számok kaphatók Weidinger N.
 könyvker. (Széchenyi-ter.)

Hirdetések ára:
 Egy öt hasábos pécsi sor egyszeri
 megjelenésért 6 kr., 3-szori 5 kr.,
 10-szerért 4 kr. Újkezdés. — Minden
 hirdetés után 30 kr. bétégedjű Újkezdés.
 A nyitlér 1 pécsi sor 10 kr.
 A hirdelési díj előre fizetendő.

SZERKESZTŐI IRODA:
 Ó-pósta-utca 16-ik szám.
 Kéziratok vissza nem küldetnek.

A lap szellemi részét illető közlemények és előfizetések a szerkesztőséghez, a hirdetések pedig a kiadóhivatalhoz intézendők.
 Előfizetheti helyben: a kiadóhivatalban, Blauhorn Antal úr a városház épületben, Lill János úr a budai külvárosban,
 Böhm C. F. úr a szigeti külvárosban lévő kereskedésében, valamint a vidéken minden pósthivatalnál.

KIADÓ HIVATAL:
 János-utca 8-ik szám.

Kiegyezkedési bajoskodás.

Mi sem jellemzi jobban ezt a nyomorúságos állapotot, mibe közjogi viszonyunk Ausztriához hozott, mint a kiegyezési bajoskodás.

Már több mint egy esztendő telt el azóta, hogy Tisza Kálmán és miniszteri gárdája először mentek Bécsbe kiegyezni. Azt hitték könnyen fog a dolog elvégeztenni, hisz nem követelnek semmit. Tíz évi szenvedések tapasztalatából nem vontak le semmi tanúságot.

Látták pusztulni mezőgazdaságunkat, súlyos válságok terhe alatt. Látták, hogy ipart kellene teremteni, mert korlátolt kereseti források mellett nem bírhatja el a magyar nép a nagy adót.

Látták, hogy az állam is kibontatlan pénzügyi zavarokba esett, mert a közös ügyek költségei, az adósságok kamatai és a hivatalnokok megszámlálhatatlan serege felemésztenek mindent, többet mint a mennyi van.

Látták végre, hogy a jövedelmeket sem szaporíthatják többé, mert az egyenes adót emelni már Tiszának sincs bátorsága a választások előtt; a fogyasztási adókat jobban kihasználni Ausztriával nem lehet; a dohánymonopóliumot más, a termelést előnyösebb feltételekkel megengedő alapra fektetni szintén Bécs nem engedí és a mi minden független állam főbevételi forrását képezi, a legkönnyebben elviselhet: és gazdaságilag gyümölcsöző adónemet, a vámbevétel elvonja tőlünk a közös vámterületi viszony miatt a közügyi költségvetés.

Mindazt látták és mégis azzal a szándékkal indultak Bécsbe kiegyezni, hogy megmarad minden a régiben. Másképp tett maga Tisza is 1878-ban, a mult kiegyezésénél. Akkor még az új seprő jobban fogott. Akkor még emlékezett ellenzéki vezérkorában a nemzetnek szentelt fogadalmaira és legalább a magyar bankot követelte. Hosszu herce-hurca után, beadva közbe a soha komolyan nem vett lemondását, a végén megkapitulált. Fok-

ról-fokra esett, lépésről-lépésre visszavonult, mindenben engedett az osztrákoknak, akik viszont megengedték, hogy tovább is „hatalmas” miniszterelnök maradhasson.

Vereségei emlékeztét jól megtartotta; annyira, hogy most támadni sem mert.

Az osztrákok kinézték a gyöngeségét, észrevették, hogy Tiszától mindent kiesikarhatnak, hát biz ők már most azzal a dús haszonnal sem érik be, amit eddig saját ostobaságunknál, kormányaink tehetetlenségénél fogva élveztek. A külföldi árukra emelték a védvámot, ez állt megdrágítottak ruhát, cipőt, inget, szóval valamennyi ruházati és háztartási szükségleteket. Magyarország tovább is fizeti óriási, az eddiginél is nagyobb adóját az osztrák ipar-bárokknak, míg viszont saját iparosaink époly kevéssé tudnak megélni ezután, mint ezelőtt.

A bankkérdesben is mindent megkaptak az osztrákok. A bank közös marad, szelleme és vezetése osztrák, hitele papírhitel.

A fogyasztási adóknál nagy mértékben kihasználják Magyarországot. Az Ausztriában gyártott cukor után, amitt itt fogyasztunk el, több mint 3 milliót veszünk évenként; veszteségünk van a sörnél is, amit a kis haszon a mi a szesznél van, nem ellensúlyozhat. Az utóbbi években kissé emlékedt a magyar petroleum gyártás. Arra is fogyasztási adó van, ami szépen jövedelmezett. Ausztriában is fogyasztanak bizonyos mennyiségű itt finomított kőolajt. Hát a bécsiek szívesen teszik zsebre a hasznót a cukornál, sörnél, de azt már nem tűri kúpiságuk, hogy valami nyeresége a magyar államnak is legyen; (mert csak az államról van szó, a népek, a közgazdaságnak a petroleum-ipar vajmi keveset ér.) Megkötik magukat a petroleum-vámnál is e miatt, meg a csehek követeléseivel végett a cukor-adónál megfeneklett a kiegyezés szekere. Már most több mint fél éve nem mehet sem előre, sem hátra.

Mutatja a kormány szűk látókörét, hogy ilyen alárendelt kérdésben kényserítették az útközvet elfogadására, míg a fontosabbnál kardcsapás nélkül földalta a csatatér. De ebben a kis dologban is régen engedett volna, ha a fiumei ásványolaj-finomító gyár nem volna a Rothschild bankár-csoporté, amely ott gazdag osztalékokat húz.

Szegény Magyarország! Népének szerény jövedelmét száz oldalról is megtámadják! szerény tárgyalólagatt annyi kapzsi kész bolygatja! És akik anyagi jólétének megteremtése és védelmére hivatottak, azok elmennek Bécsbe és ott föllódoznak az osztrák tehetetlenség oltárán!

Enyedy Lukács.

Országgyűlés.

A két napos operaházi vita után annyira csapott a képviselők érdeklődése a budget tanácskozás iránt, hogy a ma egyhetti: szombati ülés kezdetén Csánady a ház határozatra való képtelenségét konstataván, az elnök fölvastalta a távollévők névsorát. Háromszáthatvanhárom képviselő volt távol s így a folyosókról, olvasóteremből nagy ügyfél-bajjal összereseglett 87 képviselő jelenlétében nem lehetett folytatni a budget-tárgyalást. Csak félórát szünet után gyűlt össze a szükséges számú, száznál több képviselő. A belügyi tárca budgetjének részletes tárgyalásából kiemelendő, hogy a belügyminiszter, Lükő Géza fölszólalására ígéretet tett a lümlőltáiról szóló törvényjavaslat beterjesztésére. A betegápolási díjak tetelénél fölszólt Orbán, a letelezettek ügyénél Lukács Gyula, a csendőrség költségénél Szalay Károly, a törvények fordítási költségénél újra Orbán szólt föl. Tisza sorra felelt mindegyiknek. A fővárosi rendőrség atalányánál Thaly Kálmán a Janszky-tüntetéseket alkalmával elkövetett rendőri brutalitások tettesének megbüntetése tárgyában kérdézősködött Tiszától a ház előtt tett ígéretnek beváltása felől. Tisza olyasmit felelt, hogy — már nem emlékszik erre az esetre! Horánszky a fővárosi rendőrség költségzapolatából törölni kívánt, de a többség változatlanul megszavazta ezt a tételt is. Az ülés végén az operaházi botrány újra szóba került. Tisza belügyminiszter nyilatkozott Györy Eleknek fölszólalására az operaházi fegyelmi tárgyalás alkalmával elkövetett intenzív erőszakoskodás tárgyában. A védelmi sza-

badságában, ügyvédi jogai korlátozásában brutálisan bántalmazott Komjáthy azt az elégtételt kapta csak az intendáns föllebvalójától, a belügyminiszteről, hogy Tisza a lényegben igazat adva az intendánsnak, eljárását hibáztatta. Tisza szerint a karhatalom alkalmazása előtt végzéssel kellett volna elutasítani a védőügyvédet, s mivel ezt a fegyelmi bírósági végzést az intendáns elmulasztotta, hibát követett el. Az intendáns bevallott hibájára azonban nem volt a miniszterelnöknek egy rosszáló, megrovó kifejezése sem. Györy Elek sürgette a minisztert, hogy hibáztató ítéletből vonja le a következtetést. Hogy a dolog lényegét, a védelem szabadságának nagy kérdését illetően, mennyire nincs igaza Tiszának, meggyőződen mutatták ki Györy Elek s Hódossy Imre. Mindkettőnek alapos, szép érvelését a jobboldal zajjal, türelmetlenül fogadta. Türelmetlenségének ritkán adta a kormánypart oly legkevésbé sem szép jelét, mint a mai ülés alatt. Annyira belovagolták magukat az ügyvédi szólásszabadság korlátozásának helyességébe, hogy már nem tetszett nekik a képviselők szólásszabadsága sem. Az elnök nychezen tudta szóhoz juttatni a kormánypart indulens, erőszakoskodó lármájában a védelem szabadságának érdekében küzdő ellenzéki szónokokat. Hódossy oly fontos elvi jelentőségűnek találta a kérdést, hogy napirendre tüzését kérte, a többség azonban Tisza indítványára e felett egyszerűen határozathozatal nélkül napirendre tért.

Hétfőn és kedden bámulatos gyorsasággal intézte el a t. ház a pénzügyminiszterium költségvetését. Nem merült föl az egész vita alatt egyetlen nevezetes momentum sem. Még a fogyasztási adók tételén sem tartottak érdemesnek arra, hogy fölszóaljanak a képviselők, pedig az általános vita alatt majd minden szónok beszélt rólok — általánosságban. — Egy szóval nagyon kiméletesen, elnevezően bántak el az igen fontos tárczával. Ez valószínűleg a távozó pénzügyminiszter iránti kegyelethől történt, mert hisz mindenki tudja már, hogy Szapáry Gyula gróf pénzügyminiszterének utolsó óráit élt, hogy a budget mai elintézésével véget ér pénzügyminiszteri pályája és a legközelebbi napok valamelyikén külsőli fogja a hivatalos lap a királyi kéziratot, mely a gróft „saját kérelmére” fölmenti a pénzügyminiszterség terhei alól. Ez igaz; és mégis önkényű fölmerül a kérdés, hogy ezért megérdemelte-e Szapáry Gyula gróf azt az elnevezést, melyet a képviselőház iránta tanusított, elég ok-e az arra, hogy ily fontos tárcza legfontosabb tételei minden kritika nélkül megszavaztassanak? Nézetünk sze-

rint mindkét kérdésre a leghatározottabb nemmel lehet válaszolni. Innen-onnan 9 éve, hogy Szapáry igen terhes körülmények között vette át Magyarország pénzügyeinek vezetését. Oly súlyos volt akkoriban a helyzet, hogy a pénzügyminiszter már egy 72 milliós jelzálog-kölcsönt akart fölvenni a magyar államjóságokra. Az európai pénzpiacz kedvezőbb alakulása megmentette akkor az országot ettől a szegénytől. A pénzpiacz egy pár évig állandóan kedvező volt és Szapáry felhasználta a kedvező alkalmat újabb meg újabb adósságok csinálására; megteremtette a papírjárdékokat, konvertálta a 6 százalékos aranyjárdékokat, de elmulasztott mindent a magyar pénzügyek konszolidálására; nézte a pillanatnyi bírczi sikert és ennél tovább nem gondolkodott. Gyönyörködött a bírcze árfolyamaiban és egy bírczespekuláns könnyelműségével azt híven, hogy az emelkedés tisztán neki köszönhető, hogy ez most már mindig így megy, nem vette észre az egyre nagyobbodó távolságot a „Tartozik” és „Követel” rovatok között az országos pénzügyek fölkönyvében. Minden fináncz-tudománya abból állott, hogy az egyik adósságot újabb, nagyobb adóssággal fizesse és 9 évi gazdálkodás után szerencsésen oda vitte, hogy sikerült neki oly óriási adósságokat összehalmozni, melyek sulya alatt regeg az államháztartás épülete. Új források nyitása, a meglévők fejlesztése iránt nem volt érteke, de teletsege sem. A gazdasági tényezők fejlesztése és jobb kihasználása helyett mindig csak a tözsdőkre és ezek matadoraira támaszkodott, ugy hogy Szapáry pénzügyminisztersége valóságos bírczemiszterség volt. Nem lehet szándékunk e helyen behatóan foglalkozni Szapáry pénzügyminiszteri működésével, de szükségesnek tartjuk az alkalommal is konstataálni, hogy Szapáry, — nem akarjuk mondani könnyelműséggel — de nagy úri könnyedséggel és képtelenségével oda vitte, hogy sokkal rosszabb helyzetben adja át Magyarországot pénzügyei, mint azokat átvette. És ezért nem érdemelte meg azt az elnevezést, melyet a t. ház iránta tanusított, és kétszeresen is nem volt ez ok arra, hogy e fontos tárcza, a melynek tételei közt vannak ép azok, melyek jövedelmünket fokozni hivatnak és a melyektől egyedül várható a szomorú pénzügyi helyzet javítása, ugy egyszerűen, minden kritika nélkül intéztessék el. Hova lettek egyszerre az ellenzéki finánczesenik, a kik annyit tudtak mondani az általános vita alatt? Miért nem mutatták meg most az egyes pozitív tételeknél, hogy mit tudnak? Nem akartak már többet látni a távozó miniszteren? Hát az egész kormány, mely 9

TÁRZA.

A szerelem hatalma.

Írta: Aggteleki (Ullein) Ferencz

Mély siri esend uralta a tájat, a fellegek sötét gomalyban száguldtanak, mint szellemparipak. — a hűvös ősz lélegésvitással szakította meg az éj kínos némaságát, s az eső sűrű cseppekben hullt alá a nyirkos földre. Oly elhagyott, oly panaszos e kietlen vidék. Az emberek ezrei már rég alszanak, édes szendérges tartja zárva a szemek pilláit, minden esendés, mintha a nyugalom vetett volna horgonyt, — csak néha vegyül az éj irtózatosa esendjébe egy-egy fájdalmas sóhaj, távoli nyugés, mintha az óceánok szele ragadta volna el a hajótörést szenvedettek ajkáról a panaszt. Csak egy lény virraszt ezrek fájdalmai fölött, csak egy lény lesi el a fuváló panaszt, s a kínos nyugészeket, melyeket a hónapok táborából hoz idáig a titokzatos éji szellő. — Kialudt az őrültek utolsó szikraja is, a fardát hónapokédes álomba merültek, tán hazajök ujja-ébredéséről álmodának! Amott meg a sebesülték fektűznek, küzdve a kirelhetetlen halállal és lelkesülve a haza boldog jövője reményén. A megtört, bágyadt szemek ég felé emelvék, — a mell hőrg, a karok esdőleg tárulnak ki, egy löhsz, egy szó: szegény hazám! és a kéklő ajkakon elhall a panasz, megszűnik a szívnek vereése, ellebben a lélek, s a névtelen hős hullája ott marad az anyaföldön, mintha nem tudna megválni azon helytől, ahol bölcsőjét ringatták. És ismét beáll az éj panasztalan esendje, elnémul a haldoklók haláltusája, minden esendés, mint a kihalt kebel, mint a megtört szív.

A tábornok keletre egy ódon stíli kastély komor falai tűnek szemünkbe. Ez

is oly elhagyottnak látszik. Csak a házörzö é rémes vonitása engedí sejténi, hogy e barátságatlan házban még emberek is lakhatnak. Az emeleten levő szobák egyikében találjuk Amáliát, a grófnak szép leányát, imazsamólyan terdelve, amint imába elmerül. Oly meghatóan szép e jelenet! Sőtét szemével esdőleg tekint az ég felé, mint egy átszellemült madonna, — s e tekintet már magában imádság. Mély sóhajlás lebben el ajkáról, nemes arczélén két nehéz köny gördül alá, — a fájdalomnak könnyi. Gazdag fekete haja két fonatban terhelí alabastrom-vállait mintha jól esnék neki ott enyelegni, mintha kedves volna ott a megnyugvás. Apró kezecskét göresösen kulesloja egy gyűlvé, s azután hangtalan tekint az ég felé, mintha az égiekkel társalogna. Szíve hevesen dobogott, keblének gyors emelkedése lázra engedett következtetni. Néma merengéséből egy-egy sóhaj ébreszté életre, fájdalmasan mosolygó ajkáról pedig Lajos nevet olvashatjuk le. E férfit szerette Amália, amint csak nőnek szeretni lehet. Oh! pedig neki nem volt szabad szeretnie! Amália szeméi előtt Lajosnak alakja lebegett, szemlélte dalias természetét, komoly férfiaságát, arczának bánatos vonásait, mintha a lemondást látná ott megtestesítve, — bámulta személyes bátorságát, becsülte határozott tisztá jellemét, — ünnepelte lelkének magasztos röpét, — szívet eltöltötte az ifjunak eszményisége, s hazája iránti odaadó szerelméért e nőnek föltétlen becsülését vitta ki magának. Amália költői kedélyű hölgy volt. Kimondhatlan varázserőt gyakorolt reá Lajosnak szegény származása, s mert nem ragyogott neve fölött grófi korona: érenyeí annál magasztosabban látszottak kidomborulni. Amália egy mithosi alakot szemlélt benne. Egyszerűsége bizalmat keltett e nőben, mint a virágokban az óriástölgy, mely nyájasan hajlja le koronáját. Fölmiserte Lajosnak belső becsét, s

érezte, hogy életének minden pillanata ezen ifjú hős nevéhez van fűzve. — Mily eszményi széppé tevét őt szűzies pirja, amidőn először érezte, hogy szeret? Fekete szeméből az ifjú tűz s a gyermekded széindség fölkrödzött vissza: de tekintetének melábus árnyalata sejténi engedé, hogy e nő sokat szenved. Korom sötét haja természetes gyűrűkben omlott márványhomlokára, s oly kecsessé tevét, oly kellemes összhangba hozta az arcz szépségével, hogy őt valóban tünemény-szerűnek lehetne mondani.

Lajos és Amália szerették egymást költszettel. De a szűllök becsültszava áldozatul kívánta e két lény szerelmét. Amáliának szűllő szívesen belenyugodtak volna Lajosnak szegényes származásába, hisz szerették őt, — nem volt, ki ne szeretne volna — s különben is Amália boldogságáról volt szó; — biz nem kis fájdalmat okozott a szerető szűllőknek áldozatul hozni Amália szerelmét, boldogságát a becsültszónak. — Az öreg gróf sok éjét töltött álmatlanul és párnái reggelre könnyölt voltak nedvesek.

Leányának sorsa aggasztá. De a becsület minden előtt. Saját lelkében állítá föl a köztelmet, amidőn Amália boldogsága, s az atyának becsültszava egymás megsemmisítésre találtakoztak. S ez még mind kevés. A mellékkörülmények akként alakultak, a lélektani rejtélyek akként tornyosultak össze, hogy azok kínos nyomásától csak a halálba, vagy a megörlésbe menekülhetett volna.

Ugyanis az öreg grófnak két gyermeke volt: Ferencz és Amália. A gróf dús gazdag szomszédjával Bérnikóval régi jó barátságban élt, kinek szintén két gyermeke volt: Sándor és Vilma. Az évek számával növekedett az öregek barátsága is, sőt később eljegyezték a gyermekeket a becsültszó kötelékével. Erről a gyer-

meket mit sem tudtak. — az öregek egymásközt végeztek így a dolgot.

Ferencz és Vilma a természetes rokonszenv fűzte egyvél, szerették egymást mint gyermekek és az apák (ítokban őrvendek gyermekeik jövőnd boldogsága fűlött. Amint felnőttek, a gyermekbaráti szeretet érzelmét kiszorítá a szerelem, s a két lény szerette egymást, mintha az Isten csak kettejükét teremtetne volna e világra.

Sándor is szerette Amáliát, elhalmozta minden gyöngéséggel; de Amália — bár nem volt reá egyéb ok, mint ami alkotásunkon rejlik: idegenkedett Sándortól. A gondos szűllők figyelmet nem kerlíte ki Amáliának ezen ellenszenvre, — azért mindent elkövettek, hogy a leánygyermek hajlamát megnyerjék Sándornak. De az nem sikerült. Amália kerlíte Sándornak társaságát, bár ennek oka önmaga előtt is talány volt, — csak annyit érzett, hogy az ő gyermekjegyesének jelenléte kínos nyomást gyakorolt kedélyére. Az öreg gróf aggódott, — Bérnikó meg azzal vigasztalta magát, hogy majd összetörődnek és majd idővel megszeretik egymást, mert hát ő, Sándor fiat szép és okos fiúnak ismerte. És ezt el is mondhatjuk fölöle.

Igen, de az idő elég korán megmutatta, hogy Amália és Sándor közt leküzdhetlen akadályt képez a leánynak mesterkéletlen ellenszenvé. E körülmény nagyon sérté Bérnikóknak hűségát. Ő a természet neveltje levén, — logikája is olyan volt. Tudta, hogy az öreg gróf nem oly kényes életére, mint becsülte: de az is jól látta, hogy Ferencz mily rajongva szeresi az ő leányát Vilma, s hogy a gróf ép ugy szívén hordja Ferencz fiának, e szemfényének boldogságát, mint Amáliát, s ezekből kifolyólag a gróf nem fogja megengedni, hogy Amália makacsaságáért a becsültszó és Ferencznek boldogsága föláldoztassék

Pedig azt határozottan kijelentette Bérnikó, hogy Vilma nem adja föl Ferencznek, ha Amália megtagadná fiától kezét. Arra nem is gondolt, hogy e kirelhetlen logikája két sziv boldogtalanságát czélozza!

Az öreg gróf búskomorságba esett, kerlíte az emberek tekintetét és ő érezte legjobban, hogy mennyire terhére van önmagának.

Amália kedélye össze volt zűzva. Érezte gyöngéségét, érezte, hogy nem tud lemondani Lajosról, hisz oly végnélkül szerette őt; volt pillanat, amidőn szükségét érezte az odadobott kesztyűt fölvenni, amidőn elhatározta, hogy küzdeni fog, s vagy Lajosé leszén, vagy a síré! — Ilyenkor búszkén emelte föl fejét, s e megjelenésében annyi erő, oly sok méltóság nyert kifejezést! Igen, de ilyenkor megjelent lelki szeméi előtt a fájdalomtól megtört atyának görnyedt alakja, amint némán, esdőleg tekint föl szép szeméibe. Oh! s e tekintet nem volt képes elviselni. Hisz ez az atyának, a gyöngéden szerető atyának kerő tekintete volt, s mily ünnepi azon pillanatt, amidőn az atya kéri gyermekét!

Az atya soha sem kényseríté Amáliát Sándorhoz; de Amália ismerte a helyzetet, s jól tudta, hogy itt az édesatyának becsülte van a mérleg serpenyőjébe dova. És épen az atyának eme zárkózottsága gyakorolt Amáliára nagy hatást, — e néma fájdalom lebilincselte őt. Az édesanya folyton azon faradozik, hogy férjének komor gondolatait eloszlassa; de az ő szemében is könyeket kellett látania Amáliának.

Órákon keresztül szemlélte bálványozott fivérét és Vilma, kit szintén szeretett, — látta, hogy mily nagyon boldogok, s ilyenkor erős vágyat érzett magában, vajha ő is oly boldog lehetne! A bánatos atya, az édesanyának fájt könyből, a fivér és barátó szerelme, mind elő szemrehányás-ként üldözé őt. És neki csak akarnia kell,

Gabona-árjegyzék.

Table with 2 columns: Item (Buza, Kétszemes, Rozsa, Árpa, Zab, Kukorica) and Price (9 ft, 8 ft, 7 ft, 6 ft, 6 ft, 5 ft).

Nyilt-tér.*

Alulírottak szomorodott szívvel jelentik... MÜHL MIHÁLYNÉ szül. Maasburg Ágnes-nak... Figyelmeztetés.

3091. sz. 1886. sz. Árverési hirdetmény. A siklósi kir. járásbírósa mint telek-könyvi hatóság közhírré teszi...

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlan becsárának 10% -át, vagyis 39 frt 20 krt készpénzben...

A ki kétségben van a felett, hogy a hirdatokban felsorolt gyógyszerek közül melyiket használja betegsége ellen...

116. sz. 1887. sz. Árverési hirdetmény. A dárdai kir. járásbírósa mint telek-könyvi hatóság közhírré teszi...

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlan becsárának 10% -át, vagyis 68 frt 10 kr. készpénzben...

A pécsi kir. törvényszék mint telek-könyvi hatóság közhírré teszi, hogy a pécsi kir. ügyesség végrehajtónak Pécsi Jánosné végrehajtást szüneteltet...

Egy erkélyes utcza lakás Irgalmas-utca 2. sz. házban május hó 1-jére kiadó, ezen lakás 5 szoba, 1 alvószoba, konyha, kamra...

Vételre kerestetik egy 200 hold szántóföldből álló birtok; vagy haszonbérbe egy 500 holdas.

Népfölkelésre kötelezettekhez!

A cs. kir. szabad. triesti általános biztosító társaság igazgatósága (részvénytulke és készpénzbeli tartalékösszeg 33 millió frt) elhatározta...

Nagyban és kicsinybeni eladás gyári áron. Bátorokunk a n. t. közönséget újonnan berendezett és gazdagon felszerelt porcellán, kőedény és zrnaimi-edény raktárunkra figyelemztetni...

Máriaczei gyomorcsöppek. Kifüő hatású szer a gyomor minden betegségeiben. Védjegy: Főállományban étvágyhiány, gyomorgöngyöség, rossz illatú lefekvés, felfúvódás, savanyú felbővítés, köhögés, gyomorhurut, gyomorszájgyulladás, homok és darabképződés, talpágyas nyálkaképződés, sárgaság, undor és hányás stb.

Árverési hirdetmény. A pécsi kir. törvényszék mint telek-könyvi hatóságnak 1887. évi január hó 7-ik napján tartott üléséből.

Singerstrasse 15. PSERHOFER J.-féle győgszertár Bécsben. Vertisztító lapdacok ezelt általános lapdacok neve alatt; ez utóbbi nevet teljes joggal megérdemlik...

106. sz. 1887. sz. Árverési hirdetmény. Alulírott eluljárók közhírré teszik, hogy Berkess község tulajdonát képező urodalmi és az ezzel összekapcsolt féléves községi-italmérési jog

Galossy Árhur, kir. tszéki jegyző.

Fagy-balsam, Pserhofer J.-től évek óta legbiztosabbnak szernek van elismerve mindennemű fagybajok és idült sebek stb. ellen. 1 tévely 40 kr. Guba-balsam, megbizhatószer gudadag ellen. 1 üvegesse 40 kr.

Árverési hirdetmény. Alulírott eluljárók közhírré teszik, hogy Berkess község tulajdonát képező urodalmi és az ezzel összekapcsolt féléves községi-italmérési jog

Fölkér József, körjegyző.

Szegények sorsjegyei, kiadja Bécs város tanácsa. Főnyeremény 1000 arany stb. Egy eredeti sorsjegy ára 50 kr. Nyilvános húzás visszavonhatlanul 1887. február 22-én. 5100 nyeremény több mint 80,000 frt értékben.

Sok nyeremény aranypénzben, ezüst-forintokban, bécsvárosi 100 forintos sorsjegyekben, arany és ezüst tárgyakban.

* Ezen rovat alatt megjelent-kért nem vállal felelősséget a szerkesztőség.